

AC

VAN WIEG TOT GRAF

Op deze pagina vertellen we het levensverhaal van een onlangs overleden stad- of streekgenoot. Vandaag het leven van Spakenburger Driekus van Diermen. Is er in uw omgeving iemand overleden die niet vergeten mag worden? Laat het ons weten: ac.redactie@ad.nl.

Voetbal was alles voor hem

Driekus van Diermen (1942-2014)

Als een bal over de hekken werd getrapt, trok Driekus een sprintje vanuit de dug-out, opgezweept door de supporters van IJsselmeervogels. Terug met de bal kwam hij. Voetbal was voor Driekus IJsselmeervogels. De succesvolle amateurploeg waar hij begin jaren zeventig materiaalverzorger werd én ballenjongen. Hij vierde daar vele successen. Driekus had wel een gebruiksaanwijzing. Hij sprak volgens vriend Cor Severijnse een 'inheems taaltje, Spakenburgs met gebarentaal'. Engels sprak hij ook. 'Yes and no,' zei ie dan. Driekus was bevriend met drie broers: Jaap, Ruth en Lamert van 'Witte Evertje'. Hij reisde met hen de wereld af: Vietnam, Cuba, Japan en 'Razilië', zoals hij Brazilië uitsprak. „Op een barg stond een wief met een jurk an, die keek zo op Sjiþhol,” zei hij dan tegen Cor. Daar bedoelde hij het 38 meter hoge Christusbeeld mee, dat uitkeek over het vliegveld. Quick Boys noemde hij 'Kiekie' Boys. De trainer van PSV, Cocu, Kukeleku.

Maar Driekus mocht dan minder begaafd zijn en een spraakgebrek hebben, dingen onthouden kon hij

als de beste. De spelers van zijn favoriete FC Barcelona kende hij allemaal. Hij sprak altijd over voetbal. Ook tegen zus Annetje, terwijl zij helemaal niet van voetbal houdt.

Tik

Driekus kon niet meekomen op de lagere school. Na drie weken ging hij naar de Amersfoortse Koningin Julianaschool. Drieks vader beseftte dat Driek ondanks zijn beperking de maatschappij in moest. Op zijn 14de werkte hij al in de Conservenfabriek in Huizen. Hij deelde een tik uit aan een collega en verkaste toen maar naar De Graaf's Bakkerijen. Hij waste kratten, laadde vrachtwagens. Driekus woonde thuis, totdat zijn moeder veertien jaar geleden overleed. Hij werd door haar in de watten gelegd. Gelukkig voor hem was hij in goede handen bij zijn zorgzame zussen Annetje en Alie. Driekus ging zelfstandig wonen, maar hij at elke avond bij Annetje. Soms waren er mensen die tegen Annetje zeiden: 'doe hem toch in een verzorgingstehuis'. Maar daar prakki-seerde ze niet over. Annetje leerde Driekus dingen: koffiezetten. De verhouding was soms zoek. Maar

dat kwam mooi uit. Driek hield van een sterk bakkie. Hij werkte tot zijn pensioen bij De Graaf's Bakkerijen (later Bakkersland). Cor Severijnse, dertig jaar werkzaam bij de bakkerij, herinnert zich dat Driekus het daar moeilijk kreeg. „Al die vreemde uitzendkrachten snaptten hem niet.”

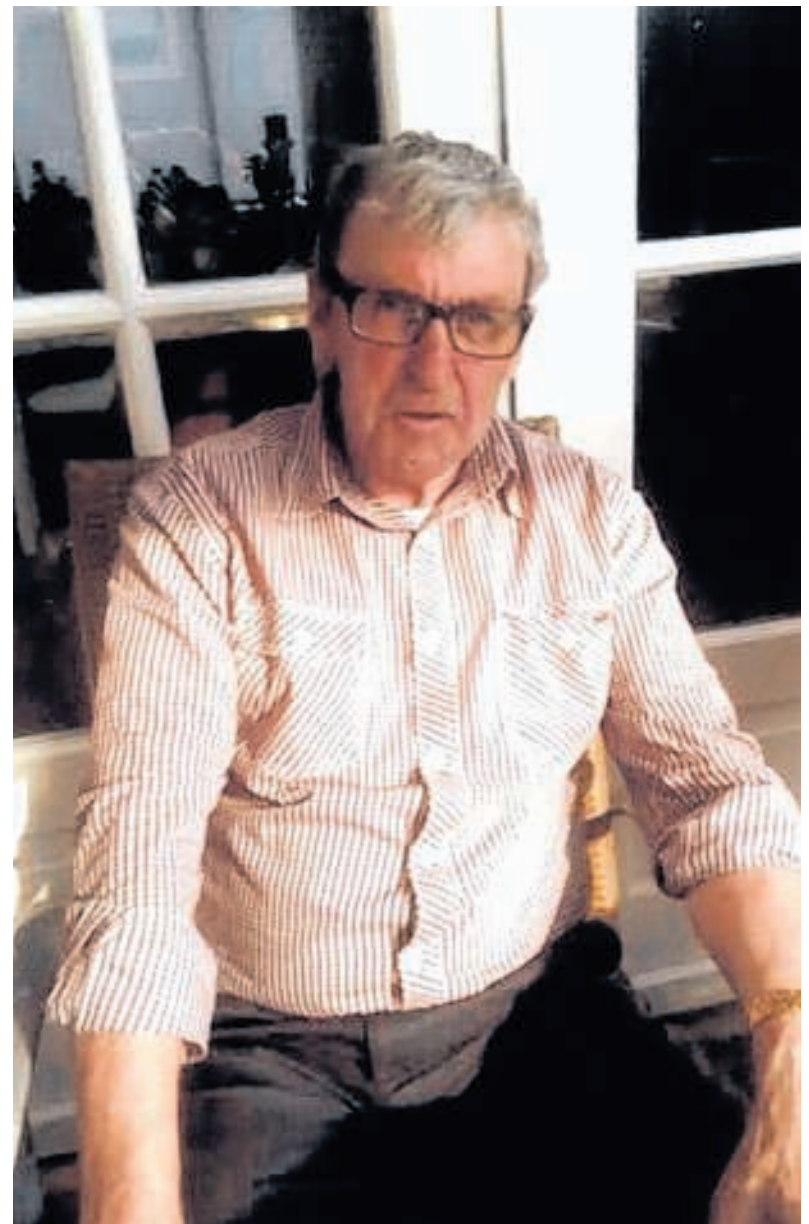
De trainers- en spelerswisselingen bij IJsselmeervogels groeiden Driekus ook boven het hoofd, weet Severijnse. Niet alle trainers én voetballers snaptten dorpsfiguur Driekus. Toen hij foutjes begon te maken met het neerleggen van voetbalpakjes, werd zus Annetje op de hoogte gebracht door het bestuur van IJsselmeervogels. Annetje probeerde hem duidelijk te maken dat het tijd was te stoppen. Driekus was woest.

In 2006 stopte hij als materiaalman. De pijn verdween enigszins, toen hij enkele maanden later een receptie kreeg aangeboden van IJsselmeervogels. Hij werd benoemd tot erelid en was trots. Later liep hij toch met zijn ziel onder zijn arm. Want wat moest ie nu gaan doen?

Visserskoor

Driekus keek voetbal bij Eemdijk en sporadisch bij aartsrivaal Spakenburg. Verder dan het 'rooie diekje' in het hol van de leeuw kwam hij niet. En hij ging alleen bij Spakenburg kijken als er bij de tegenstander voormalige spelers van IJsselmeervogels meededen. De gebroeders Winter bijvoorbeeld. Die liepen met hem weg. Dat vond ie geweldig. Severijnse, tevens horecamanager bij de Vogels, haalde Driekus in 2008 terug naar de club. Cor kon wel wat hulp gebruiken. Kratten cola light moest je hem niet laten pakken. Wel kratten met flessen met zilveren doppen. Het alarm eraf halen van de sporthal? Dat leerde Cor hem ook.

Driekus leerde vissersliedjes van het Spakenburgs Visserskoor. *De klok van Arnemuiden* en *Hoor je het ruisen der golven*. Hij sloot zich aan bij het koor en zong mee op de Spakenburgse dagen, gekleed in boezeroen.

▲ Driekus werd benoemd tot erelid van IJsselmeervogels en was trots. FOTO PRIVÉCOLLECTIE

Driekus had handen als kolenscheppen. Hij was zo sterk als een beer. Een paar jaar geleden overleefde ie de gevreesde ziekte. Hij rookte al sinds zijn 14de en kreeg problemen met zijn ademhaling. De dokter vertelde hem een paar jaar geleden dat hij problemen had met zijn longen: „Driek, je moet stoppen met roken, want anders haal je de kerst niet.” Hij schrok zich wezenloos en rookte nooit meer. In het sponsorhome van

de Vogels nam hij de laatste maanden vaker de lift. Hij was snel buiten adem. Van zijn nieuwe elektrische fiets kon ie maar een week genieten. Op zaterdagochtend 8 februari sliep hij vredig in. Nog diezelfde middag kon je een speld horen vallen tijdens de minuut stilte voorafgaande aan het duel IJsselmeervogels- Noordwijk.

(Sjaak van de Groep)

▲ Driekus (tweede van links) begin jaren zeventig met collega's bij De Graaf's Bakkerijen. FOTO PRIVÉCOLLECTIE